

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 37, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1939](#) 16-12-2025

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wet toezicht trustkantoren (oud) met het verbod op beperkingen op vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1938](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat bij de medewerkers van de kliniek in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen dan wel zwaar lichamelijk letsel zouden kunnen oplopen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1937](#) 16-12-2025

Kon de rechtbank oordelen dat de auto aan de klager is gaan toebehoren met kennelijk doel de uitwinning van voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1936](#) 16-12-2025

Heeft het hof de verbeurdverklaring toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1935](#) 16-12-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1933](#) 16-12-2025

Heeft het hof de beslissing op de tenuitvoerlegging van de vordering toereikend gemotiveerd, gelet op het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het OM in de tenuitvoerlegging van de vordering?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1932](#) 16-12-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1931](#) 16-12-2025

Is het hof bij de berekening wederrechtelijk verkregen voordeel uitgegaan van een juist aantal hennepplanten?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1930](#) 16-12-2025

Is de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1929](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuigen niet heeft

willen handhaven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1927](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op de eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1926](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1925](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat na deze overschrijding geen (op de wet gebaseerde) bevoegdheid meer bestond om bloed af te nemen en kon het hof strafvermindering toepassen vanwege onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1924](#) 16-12-2025

Kon het hof volstaan met strafvermindering en was er sprake van toelaatbare beperkingen van het cassatieberoep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1921](#) 16-12-2025

Heeft het hof terecht het verweer verworpen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1920](#) 16-12-2025

Had het hof moeten beslissen op de opmerking van de raadsman dat moet worden vastgesteld dat in hoger beroep sprake is van forse overschrijding van redelijke termijn?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1919](#) 16-12-2025

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1918](#) 16-12-2025

Is de aanvraag tot herziening ontvankelijk?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1917](#) 16-12-2025

Kon het hof oordelen dat het proces-verbaal van het verhoor van de getuige en de schriftelijke verklaring van getuige twee separate bewijsmiddelen zijn en kon het hof tot een bewezenverklaring van mishandeling komen, nu pijn en letsel bij de vrouw ontbreken?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1879](#) 16-12-2025

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door de verdachte vrij te spreken van de gehele tenlastelegging op grond van de enkele omstandigheid dat niet de verdachte of medeverdachte maar de scheepvaartonderneming de werkgever was van slachtoffer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1878](#) 16-12-2025

Kon het hof vaststellen dat de scheepvaartonderneming de scheepsbeheerder van het schip is en dat het slachtoffer ter beschikking was gesteld aan de scheepvaartonderneming en kan de verdachte dan wel als medeverdachte worden aangemerkt als 'werkgever' als bedoeld in artikel 1 (oud) Arbowet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1877](#) 16-12-2025

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wtt (oud) met het verbod op beperkingen op het vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1821](#) 16-12-2025

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij het instellen van hoger beroep opgegeven adres in schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1678](#) 16-12-2025

Bewijksklachten.

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezenverklaarde. Het tweede cassatiemiddel klaagt in het bijzonder dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering die bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1678

Zaaknummer: 24/00916

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: J.W. Heemskerk

Wetsartikelen: art. 342 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij het instellen van hoger beroep opgegeven adres in schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep?

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij het instellen van hoger beroep opgegeven adres in schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van hoger beroep?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

Uit de stukken moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding niet was gedetineerd en dat van hem een adres uit de stukken blijkt, dat voor de hand ligt en redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, namelijk het in de schriftelijke bijzondere volmacht genoemde 'verblijfadres' van de verdachte, [b-straat 1] te [plaats]. Dit adres betrof weliswaar voorheen het BRP-adres van de verdachte, maar de verdachte is uitgeschreven uit de BRP voordat de akte van hoger beroep werd opgemaakt. Daarom heeft die uitschrijving niet tot gevolg dat dit adres niet langer kan worden aangemerkt als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte. Uit de stukken volgt niet dat is geprobeerd de dagvaarding uit te reiken aan dat adres. Het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend is daarom, gelet op wat is vooropgesteld, niet begrijpelijk.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1821

Zaaknummer: 24/00351

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damtsteegt

Advocaten: G.J.P.M. Mooren

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv, art. 2.B Opiumwet en art. 36e lid 1 onder b sub 2 Sv

RECHTSPRAAK

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wtt (oud) met het verbod op beperkingen op het vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wtt (oud) met het verbod op beperkingen op het vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het verweer dat de verdachte moet worden ontslagen van alle rechtsvervolging, omdat de regeling van artikel 2 lid 3 en 5 van de Wet toezicht trustkantoren (oud) (hierna: Wtt (oud)) onverenigbaar is met artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en daarom buiten werking moet blijven. Het voert aan dat de omstandigheid dat de minister nooit een aanwijzing heeft gegeven als bedoeld in artikel 2 lid 5 Wtt (oud) een ontoelaatbare beperking meebrengt van de vrijheid van dienstverrichting en daardoor in strijd is met het Unierecht.

In aanmerking genomen wat is overwogen, kan van het stellen van een prejudiciële vraag aan het HvJ EU worden afgezien, omdat de in de cassatieschriftuur genoemde vraag kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het HvJ EU, zodat redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop deze vraag over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moet worden opgelost.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om

antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte (voorwaardelijk) opzet had op het doen van onjuiste aangiften omzetbelasting.

De bewijsvoering van het hof is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal merkt de Hoge Raad op dat de verdachte onvoldoende belang heeft bij een ambtshalve beoordeling van de verjaring van het in dagvaarding I onder 2 tenlastegelegde feit.

Daarvoor is van belang dat:

- slechts een deel van het in dagvaarding I onder 2 tenlastegelegde feit in aanmerking komt voor verjaring, voor zover het gaat om de periode van 24 juni 2010 tot en met 16 december 2013, terwijl de bewezenverklaring betrekking heeft op de periode van 1 juli 2012 tot en met 28 januari 2014;
- het hof niet specifiek de duur van het in dagvaarding I onder 2 bewezenverklaarde handelen en ook niet specifieke in de tenlastegelegde periode verrichte werkzaamheden, maar veeleer in algemene zin het feitelijk leidinggeven aan het door [B] verrichten van trustdiensten zonder vergunning bij de strafoplegging heeft betrokken; en
- de verdachte in deze zaak is veroordeeld tot een taakstraf van 100 uren, subsidiair 50 dagen hechtenis, met aftrek, wegens 'feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon begaan van overtreding van het voorschrift, gesteld bij artikel 2, derde lid van de Wet toezicht trustkantoren, opzettelijk begaan', welk feit in de wet is bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren en 'feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon begaan van opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist of onvolledig doen, terwijl het feit ertoe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, meermalen gepleegd' (dagvaarding II), welk feit in de wet is bedreigd met een gevangenisstraf van ten hoogste acht jaren, zodat een partiële verjaring voor het in dagvaarding I onder 2 tenlastegelegde feit geen wezenlijke invloed op de strafoplegging zou hebben.

Verder doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 100 uren, subsidiair 50 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;
- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 90 uren belooft, subsidiair 45 dagen hechtenis;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1877

Zaaknummer: 23/00572

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: W.J. Knoops

Wetsartikelen: art. 69 AWR, art. 2 lid 3 Wtt en art. 56 VWEU

RECHTSPRAAK

Kon het hof vaststellen dat de scheepvaartonderneming de scheepsbeheerder van het schip is en dat het slachtoffer ter beschikking was gesteld aan de scheepvaartonderneming en kan de verdachte dan wel als medeverdachte worden aangemerkt als ‘werkgever’ als bedoeld in artikel 1 (oud) Arbowet?

Kon het hof vaststellen dat de scheepvaartonderneming de scheepsbeheerder van het schip is en dat het slachtoffer ter beschikking was gesteld aan de scheepvaartonderneming en kan de verdachte dan wel als medeverdachte worden aangemerkt als ‘werkgever’ als bedoeld in artikel 1 (oud) Arbowet?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel keert zich tegen het oordeel van het hof dat de verdachte noch de [medeverdachte] kan worden aangemerkt als ‘werkgever’ in de zin van artikel 1 (oud) Arbeidsomstandighedenwet.

Het hof heeft vastgesteld dat [B] de scheepsbeheerder van de m.s. [A] is. Het hof heeft verder vastgesteld dat de tussen de verdachte en [slachtoffer] gesloten zeearbeidsovereenkomst kan worden beschouwd als uitzendovereenkomst op basis waarvan [slachtoffer] aan boord van m.s. [A] werkzaamheden diende te verrichten en dat [slachtoffer] ten tijde van het ongeval ook daadwerkelijk aan boord van m.s. [A] werkzaam was. Het hof heeft geoordeeld dat hiermee voldoende is komen vast te staan dat [slachtoffer] ten tijde van het ongeval door de verdachte ter beschikking was gesteld aan [B] om krachtens een door deze aan de verdachte verstrekte opdracht arbeid te verrichten aan boord van de m.s. [A] onder toezicht en leiding (gezag) van de scheepsbeheerder [B] .

Het op die vaststellingen gebaseerde oordeel dat noch de verdachte noch de [medeverdachte] kan worden aangemerkt als ‘werkgever’ in de zin van artikel 1 (oud)

Arbeidsomstandighedenwet getuigt, in het licht van wat is overwogen, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel faalt ook in zoverre.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten door de verdachte vrij te spreken van de gehele tenlastelegging (het tenlastegelegde medeplegen van de overtreding van artikel 32 Arbeidsomstandighedenwet) op grond van de enkele omstandigheid dat niet de verdachte of de [medeverdachte] , maar [B] , de werkgever was van [slachtoffer] .

Het hof heeft overwogen dat noch de verdachte noch de [medeverdachte] kan worden aangemerkt als ‘werkgever’ en dat de verdachte daarom moet worden vrijgesproken van het medeplegen van overtreding van artikel 32 Arbeidsomstandighedenwet. Het hof heeft in dat verband de onder 2.1 weergegeven tenlastelegging kennelijk zo opgevat dat deze het verwijt inhoudt dat de verdachte tezamen en in vereniging met de [medeverdachte] de betreffende overtreding heeft begaan. Deze aan de feitenrechter voorbehouden uitleg van de tenlastelegging is niet onverenigbaar met de bewoordingen ervan en moet in cassatie worden geëerbiedigd. Gelet hierop getuigt het oordeel van het hof dat de verdachte moet worden vrijgesproken van het medeplegen van overtreding van artikel 32 Arbeidsomstandighedenwet ook in zoverre niet van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1878

Zaaknummer: 23/02332

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: N. Gonzalez Bos

Wetsartikelen: art. 32 Arbowet

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door de verdachte vrij te spreken van de gehele tenlastelegging op grond van de enkele omstandigheid dat niet de verdachte of medeverdachte maar de scheepvaartonderneming de werkgever was van slachtoffer?

Heeft het hof de grondslag van de tenlastelegging verlaten door de verdachte vrij te spreken van de gehele tenlastelegging op grond van de enkele omstandigheid dat niet de verdachte of medeverdachte maar de scheepvaartonderneming de werkgever was van slachtoffer?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten door de verdachte vrij te spreken van de gehele tenlastelegging (het tenlastegelegde medeplegen van de overtreding van artikel 32 Arbeidsomstandighedenwet) op grond van de enkele omstandigheid dat niet de verdachte of de medeverdachte [verdachte], maar [A], de werkgever was van [slachtoffer].

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/02332 E, ECLI:NL:HR:2025:1878 onder 5.2 tot en met 5.4.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de

rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1879

Zaaknummer: 23/02333

Rechters: R.J.M. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: N. Gonzales Bos

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het proces-verbaal van het verhoor van de getuige en de schriftelijke verklaring van getuige twee separate bewijsmiddelen zijn en kon het hof tot een bewezenverklaring van mishandeling komen, nu pijn en letsel bij de vrouw ontbreken?

Kon het hof oordelen dat het proces-verbaal van het verhoor van de getuige en de schriftelijke verklaring van getuige twee separate bewijsmiddelen zijn en kon het hof tot een bewezenverklaring van mishandeling komen, nu pijn en letsel bij de vrouw ontbreken?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1917

Zaaknummer: 24/01840

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: D. Marcus

Wetsartikelen: art. 300 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Is de aanvraag tot herziening ontvankelijk?

Is de aanvraag tot herziening ontvankelijk?

De uitspraak waarvan herziening is gevraagd

De rechtbank heeft de aanvrager veroordeeld voor verkrachting tot een gevangenisstraf van 540 dagen, waarvan 374 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

De aanvraag tot herziening

De aanvraag tot herziening is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

Beoordeling van de aanvraag

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, volgens artikel 457 lid 1, aanhef en onder c, van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) alleen dienen een met stukken onderbouwd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat, als dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Artikel 460 lid 2 Sv schrijft voor dat de aanvraag tot herziening de gronden moet vermelden waarop de aanvraag berust en dat bij de aanvraag stukken moeten worden gevoegd ter onderbouwing van die gronden.

Bij de aanvraag zijn, ondanks de daartoe aanvullend aan de raadsman geboden gelegenheid, geen stukken gevoegd. Het gevolg daarvan is – gelet op artikel 460 lid 2 en 465 lid 1 Sv – dat de Hoge Raad de aanvraag niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1918

Zaaknummer: 25/03371

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: J.J. Bronsveld

Wetsartikelen: art. 242 Sr, art. 460 lid 2 Sr en art. 457 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel voert aan dat het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Aan de verdachte is tenlastegelegd, kort gezegd, valsheid in geschrift, gepleegd in de periode van 4 maart 1997 tot en met 1 december 1999, meermalen gepleegd. Het hof heeft bij arrest van 16 november 2007 het tenlastegelegde bewezenverklaard en de verdachte veroordeeld tot zes weken gevangenisstraf.

Het hiervoor genoemde feit is bij artikel 225 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren is gesteld.

De aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering is op 20 juli 2024 aan de verdachte betekend (uitgereikt). Uit de stukken blijkt niet dat gedurende twaalf jaren daaraan voorafgaand een daad van vervolging is verricht. De in artikel 70 lid 1, aanhef en onder 3°, Sr bepaalde termijn van verjaring is dus verstreken, zodat het recht tot strafvordering is vervallen.

De Hoge Raad zal het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

Beoordeling van het tweede en het derde cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede en het derde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof en de uitspraak van de politierechter in de rechtbank 's-Gravenhage van 2 mei 2002;

- verklaart het openbaar ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1919

Zaaknummer: 23/04424

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: art. 225 lid 1 Sr, art. 435 lid 1 Sv en art. 70 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof moeten beslissen op de opmerking van de raadsman dat moet worden vastgesteld dat in hoger beroep sprake is van forse overschrijding van redelijke termijn?

Had het hof moeten beslissen op de opmerking van de raadsman dat moet worden vastgesteld dat in hoger beroep sprake is van forse overschrijding van redelijke termijn?

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof niet heeft beslist op het verweer van de raadsman van de verdachte over de overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep.

Gelet op wat de raadsman heeft aangevoerd over de overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep, had het hof hierover een gemotiveerde beslissing moeten nemen. Omdat zo'n beslissing in de uitspraak van het hof ontbreekt, is het cassatiemiddel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen. In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat de redelijke termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bij de behandeling van de zaak in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van twintig maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
 - vermindert deze in die zin dat deze negentien maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren beloopt;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1920

Zaaknummer: 24/02145

Rechters: M.J. Borger, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: A.W. Syrier

Wetsartikelen: art. 242 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof terecht het verweer verworpen?

Heeft het hof terecht het verweer verworpen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat onvoldoende verdenking bestond om de woning binnen te treden op grond van artikel 96 van het Wetboek van Strafvordering.

De bewezenverklaring, de door het hof gebruikte bewijsmiddelen, het in het cassatiemiddel bedoelde verweer en de motivering van de verwerping van dat verweer door het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal.

De verwerping van het verweer door het hof is – om de redenen die in de conclusie van de advocaat-generaal zijn vermeld – toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel faalt daarom.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van acht weken volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1921

Zaaknummer: 23/03006

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en R. Kuiper

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: art. 96 Sv, art. 42obis lid 1 Sr en art. 359a Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof volstaan met strafvermindering en was er sprake van toelaatbare beperkingen van het cassatieberoep?

Kon het hof volstaan met strafvermindering en was er sprake van toelaatbare beperkingen van het cassatieberoep?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat, kort gezegd, de heimelijke inbeslagneming van een computer tot bewijsuitsluiting moet leiden.

De bewezenverklaring en de bewijsoverwegingen zijn weergegeven in de uitspraak van het hof die is gepubliceerd op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:GHAMS:2023:283. De bewezenverklaring steunt verder op de bewijsmiddelen die zijn opgenomen in de bijlage bij het arrest van het hof.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [getuige 1] en [getuige 2] als getuige, althans het gebruik van de eerder door deze getuigen afgelegde verklaringen voor het bewijs, niet verenigbaar is met het door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

De afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van [getuige 1] en [getuige 2] als getuige, waaraan door de verdediging onder meer ten grondslag is gelegd dat de eerder afgelegde verklaringen van die getuigen een belastende strekking hebben, is niet zonder meer begrijpelijk. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat het hof de bewezenverklaring

heeft aangenomen mede op grond van die door de verdachte betwiste verklaringen van [getuige 1] en [getuige 2] zonder dat de verdediging deze getuigen heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet ervan blijk heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces (vgl. HR 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576).

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

In de situatie dat een verzoek tot het horen van een getuige niet op een latere terechtzitting is herhaald, is nog het volgende van belang.

In deze zaak betreft het verzoek tot het horen van getuigen, dat is gedaan op de terechtzitting in hoger beroep van 27 juni 2018, een verzoek als bedoeld in artikel 287 lid 3, aanhef en onder a, in samenhang met artikel 415 lid 1 Sv. Het onderzoek op de terechtzitting in hoger beroep is daarna – op 20 april 2022 – kennelijk opnieuw aangevangen in verband met een gewijzigde samenstelling van het hof. Dat neemt niet weg dat gelet op artikel 322 lid 4 Sv in cassatie kan worden geklaagd over de beslissing van het hof die op de terechtzitting in hoger beroep van 27 juni 2018 is genomen waarbij het verzoek is afgewezen.

In zo'n situatie brengt de enkele omstandigheid dat de verdediging, na de op de terechtzitting gegeven beslissing, dat verzoek niet heeft herhaald op een volgende terechtzitting, niet met zich dat het belang bij een klacht over die afwijzing ontbreekt. Onder omstandigheden kan het belang bij een klacht in cassatie wel ontbreken. Dat is bijvoorbeeld het geval als de rechter in de motivering van de beslissing waarbij het verzoek wordt afgewezen, tot uitdrukking brengt dat hij zich op basis van wat bij gelegenheid van de pro forma-zitting of de regiezitting aan de orde is gekomen – waaronder begrepen wat de verdediging ter onderbouwing van het verzoek heeft aangevoerd – onvoldoende ingelicht acht om het verzoek te kunnen toewijzen omdat pas bij de latere behandeling van de zaak de voor de beoordeling van het verzoek relevante belangen in hun volle omvang gewogen kunnen worden (vgl. HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, rechtsoverweging 2.34, en HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2022). In zo'n geval mag van de verdediging worden verwacht dat, als de wens tot het horen dan nog bestaat, zij het verzoek op een latere terechtzitting herhaalt. Deze situatie doet zich echter in deze zaak niet voor. (Vgl. HR 26 november 2024, ECLI:NL:HR:2024:1739.)

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van de cassatiemiddelen voor het overige niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 2 tenlastegelegde, met uitzondering van de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie ten aanzien van het tenlastegelegde schuldwitwassen, en wat betreft de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1924

Zaaknummer: 23/00518

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper en D.W.E. Sternfeld

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr, art. 420ter Sr, art. 420bis lid 1 Sr en art. 359a Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat na deze overschrijding geen (op de wet gebaseerde) bevoegdheid meer bestond om bloed af te nemen en kon het hof strafvermindering toepassen vanwege onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv?

Kon het hof oordelen dat na deze overschrijding geen (op de wet gebaseerde) bevoegdheid meer bestond om bloed af te nemen en kon het hof strafvermindering toepassen vanwege onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat, gelet op het overschrijden van de termijn als bedoeld in artikel 12 lid 3 van het Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer (hierna: Besluit), een wettelijke basis voor het afnemen van bloed ontbreekt, en dat dit vormverzuim grond geeft voor strafvermindering.

Het cassatiemiddel klaagt in de eerste plaats dat het oordeel van het hof dat na het overschrijden van de in artikel 12 lid 3 Besluit genoemde termijn van anderhalf uur geen (op de wet gebaseerde) bevoegdheid meer bestond om bloed af te nemen, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting.

Het hof heeft overwogen dat door het overschrijden van de termijn van anderhalf uur, terwijl van bijzondere omstandigheden waardoor de bloedafname niet tijdig kon plaatsvinden niet is gebleken, geen (op de wet gebaseerde) bevoegdheid meer bestond om bloed af te nemen, en dat daarmee een inbreuk is gemaakt op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Dit oordeel van het hof moet zo worden verstaan dat artikel 163 WvW 1994 onder meer de bevoegdheid verschaft om toestemming te vragen voor bloedonderzoek, dat daarbij voor de afname van bloed op grond van artikel 12 lid 3 Besluit een termijn van anderhalf uur geldt, en dat bij de overschrijding van

die termijn – behalve in bijzondere omstandigheden, die in dit geval niet zijn gebleken – sprake is van een onherstelbaar vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv omdat de bloedafname dan niet is verlopen overeenkomstig de regeling van artikel 163 WVV 1994 in samenhang met artikel 12 lid 3 Besluit. Daarom ontbreekt de feitelijke grondslag waarop deze klacht berust.

Het cassatiemiddel klaagt verder over het oordeel van het hof om de op te leggen straf te verminderen vanwege het onherstelbare vormverzuim in het voorbereidend onderzoek ten aanzien van de verdachte.

Het hof heeft geoordeeld dat gelet op het genoemde onherstelbare vormverzuim – de overschrijding van de in artikel 12 lid 3 Besluit genoemde termijn van anderhalf uur, zonder dat bijzondere omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan van die termijn mocht worden afgeweken – vermindering van de straf moet plaatsvinden. Het hof heeft daarbij overwogen dat de verdachte door dit vormverzuim daadwerkelijk nadeel heeft ondervonden, dat dit nadeel geschikt is voor compensatie door middel van strafvermindering en dat strafvermindering ook in het licht van het geschonden voorschrift en de ernst van het verzuim gerechtvaardigd is. Daarbij heeft het hof, wat betreft het belang van het geschonden voorschrift en het door de verdachte geleden nadeel, kennelijk in aanmerking genomen dat artikel 12 lid 3 Besluit ertoe strekt te voorkomen dat de verdachte onnodig lang moet wachten op de bloedafname en dat in dit geval – ook al was slechts sprake van een beperkte overschrijding van de termijn – de verdachte langer heeft moeten wachten dan de hiervoor op grond van artikel 12 lid 3 Besluit geldende tijdsduur. Dit oordeel van het hof is, mede in aanmerking genomen dat de strafvermindering een verlaging van de op te leggen geldboete met € 250 betreft, niet onbegrijpelijk.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde geldboete van € 500 volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1925

Zaaknummer: 22/04630

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en C. Caminada

Wetsartikelen: art. 359a Sv en art. 8 lid 5 WvW

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de afwijzing van het verzoek om [getuige] als getuige te horen en klaagt over het oordeel van het hof dat de verdediging het verzoek tot het horen van de [getuige] op de terechtzitting in hoger beroep van 26 april 2022 niet heeft willen handhaven.

Het hof heeft in de bestreden uitspraak overwogen dat de verdediging het verzoek tot het horen van de [getuige] in de ontnemingszaak op de terechtzitting van 26 april 2022 niet heeft willen handhaven en dat het verzoek tot het horen van deze getuige in de ontnemingszaak opnieuw is gedaan op de terechtzitting van 9 juni 2023. Daarmee heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat het pas naar aanleiding van het op de terechtzitting van 9 juni 2023 door de verdediging gedane verzoek om [getuige] als getuige te horen een beslissing hoefde te nemen over het als getuige oproepen van [getuige] en dat het op de terechtzitting van 26 april 2022 daarover geen beslissing hoefde te nemen. Dat oordeel geeft geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarvoor is het volgende van belang.

Het op de terechtzitting van 8 december 2020 gedane verzoek tot het horen van [getuige] als getuige moet worden aangemerkt als een verzoek als bedoeld in artikel 414 van het Wetboek van Strafvordering. Door de zaak voor nader onderzoek naar de raadsheer-commissaris belast met de behandeling van strafzaken te verwijzen, met de opdracht [getuige] als getuige te horen, is aan het verzoek uitvoering gegeven.

De verdediging kon, als zij het wenselijk vond dat de getuige alsnog zou worden gehoord in de ontnemingszaak, die wens voorafgaand aan een nadere terechtzitting aan de advocaat-generaal of tijdens een nadere terechtzitting aan het hof kenbaar maken door een daartoe

strekking, gemotiveerd verzoek te doen. Zo'n verzoek heeft de verdediging gedaan op de terechtzitting van 9 juni 2023. Het proces-verbaal van de terechtzitting van 26 april 2022 houdt niet in dat toen zo'n verzoek is gedaan. Het hof hoefde daarom op de terechtzitting van 26 april 2022 niet – ook niet ambtshalve – een beslissing te nemen over het als getuige oproepen van [getuige] (vgl. HR 15 november 2022, ECLI:NL:HR:2022:1647).

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting van € 6.985.804,98.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel;
- vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 6.980.800 bedraagt;
- verworpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1926

Zaaknummer: 23/02932, 23/02851, 23/02983 en 23/03023

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: art. 414 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op de eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuige op de eerdere terechtzitting niet heeft willen handhaven?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de afwijzing van het verzoek om [getuige] als getuige te horen en klaagt over het oordeel van het hof dat de verdediging het verzoek tot het horen van de [getuige] op de terechtzitting in hoger beroep van 26 april 2022 niet heeft willen handhaven.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/02932 P, ECLI:NL:HR:2025:1926.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting van € 3.245.101,26.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel;
- vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 3.240.100 bedraagt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1927

Zaaknummer: 23/02983

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: R. Zilver

Wetsartikelen: art. 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuigen niet heeft willen handhaven?

Kon het hof oordelen dat de verdediging het verzoek tot horen van getuigen niet heeft willen handhaven?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdediging het verzoek tot het horen van de getuigen [getuige 1] en [getuige 2] op de terechtzitting in hoger beroep van 26 april 2022 niet heeft willen handhaven.

Het op de terechtzitting van 8 december 2020 gedane verzoek tot het horen van [getuige 1] en [getuige 2] als getuigen moet worden aangemerkt als een verzoek als bedoeld in artikel 414 van het Wetboek van Strafvordering. Door de zaak voor nader onderzoek naar de raadsheer-commissaris belast met de behandeling van strafzaken te verwijzen, met de opdracht [getuige 1] en [getuige 2] als getuigen te horen, is aan het verzoek uitvoering gegeven.

De verdediging kon, als zij het wenselijk vond dat de getuigen alsnog zouden worden gehoord in de ontnemingszaak, die wens voorafgaand aan een nadere terechtzitting aan de advocaat-generaal of tijdens een nadere terechtzitting aan het hof kenbaar maken door een daartoe strekkend, gemotiveerd verzoek te doen. Zo'n verzoek heeft de verdediging gedaan op de terechtzitting van 9 juni 2023. Het proces-verbaal van de terechtzitting van 26 april 2022 houdt niet in dat toen zo'n verzoek is gedaan. Het hof hoefde daarom op de terechtzitting van 26 april 2022 niet - ook niet ambtshalve - een beslissing te nemen over het als getuigen oproepen van [getuige 1] en [getuige 2] (vgl. HR 15 november 2022, ECLI:NL:HR:2022:1647).

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling

van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde betalingsverplichting van € 5.838.459,98.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel;
- vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 5.833.455 bedraagt;
- verworpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1929

Zaaknummer: 23/03023

Rechters: M.J. Borgers, R. Kuiper en M. Kuijer

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: art. 414 Sv

RECHTSPRAAK

Is de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

Is de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van materiële schade en over de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. De klacht ziet enkel op de post 'verbruik elektriciteit 64507 kWh x € 0.05090: € 3.283,41'.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 150 uren, subsidiair 75 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, en de beslissing over de door de benadeelde partij gevorderde schadevergoeding wat betreft de post 'verbruik elektriciteit 64507 kWh x € 0.05090: € 3.283,41' en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
- vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat

de taakstraf 143 uren beloopt, subsidiair 71 dagen hechtenis;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien van de beslissing over de door de benadeelde partij gevorderde schadevergoeding wat betreft de post 'verbruik elektriciteit 64507 kWh x € 0.05090: € 3.283,41' en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1930

Zaaknummer: 23/03740

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 326 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Is het hof bij de berekening wederrechtelijk verkregen voordeel uitgegaan van een juist aantal hennepplanten?

Is het hof bij de berekening wederrechtelijk verkregen voordeel uitgegaan van een juist aantal hennepplanten?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof bij de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel is uitgegaan van kosten voor 88 hennepplanten, terwijl voor de opbrengst is uitgegaan van 92 hennepplanten.

Het cassatiemiddel is in zoverre terecht voorgesteld. Door een vergissing is namelijk, zoals in de conclusie van de advocaat-generaal is uiteengezet, bij de berekening van de kosten van 88 in plaats van 92 hennepplanten uitgegaan. Het wederrechtelijk verkregen voordeel moet daarom € 61,52 lager worden vastgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen door het bedrag van het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel en de betalingsverplichting te verminderen tot € 18.879,24.

Opmerking verdient nog dat een kennelijke misslag als deze zich bij uitstek leent voor herstel door het hof zelf. Het gaat immers om een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechters die op de zaak hebben gezeten overeenkomstig de beslissingen van de Hoge Raad in de arresten van 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ7243 en 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor op korte termijn en op een eenvoudige wijze ondubbelzinnig duidelijkheid komt te bestaan over de voor tenuitvoerlegging vatbare beslissing. Wanneer in zo'n geval zekerheidshalve – naast het doen van het verzoek om een herstelarrest – ook cassatieberoep is ingesteld, kan dat beroep worden ingetrokken zodra het herstelarrest is gewezen.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden. Ook in de strafzaak die met deze ontnemingszaak samenhangt en die bij de Hoge Raad aanhangig is onder nr. 23/03740, is de redelijke termijn in de cassatiefase overschreden. In de strafzaak zal worden beoordeeld of deze overschrijding tot compensatie moet leiden. Gelet daarop volstaat de Hoge Raad in deze ontnemingszaak met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden. (Vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ3575.)

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting;
- vermindert het bedrag van de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 18.879,24 bedraagt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1931

Zaaknummer: 23/03742

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: M.J. van Berlo en R.J. Baumgardt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste en het tweede cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezenverklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1932

Zaaknummer: 23/01814

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: K. Canatan

Wetsartikelen: art. 42obis lid 1 Sr en art. 344 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de beslissing op de tenuitvoerlegging van de vordering toereikend gemotiveerd, gelet op het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het OM in de tenuitvoerlegging van de vordering?

Heeft het hof de beslissing op de tenuitvoerlegging van de vordering toereikend gemotiveerd, gelet op het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het OM in de tenuitvoerlegging van de vordering?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de beslissing van het hof tot toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging.

Op grond van het ook in hoger beroep toepasselijke artikel 361a Sv in samenhang met artikel 6:6:5 lid 1 en 6:6:21 lid 1 Sv moet de rechter de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging van de voorwaardelijk opgelegde straf of maatregel met redenen omkleden.

Namens de verdachte is naar voren gebracht dat het openbaar ministerie in de vordering tot tenuitvoerlegging niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat, kort gezegd, de verdachte niet bekend was of kon zijn met de voorwaardelijke veroordeling. Het hof was daarom gehouden tot een nadere motivering van de beslissing op die vordering. In de bestreden uitspraak ontbreekt die motivering.

Het cassatiemiddel slaagt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde taakstraf van 64 uren volstaat de

Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering tot tenuitvoerlegging van de bij vonnis van de kantonrechter in de rechtbank Rotterdam van 11 maart 2020 (parketnummer 96-087723-19) voorwaardelijk opgelegde straf;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1933

Zaaknummer: 23/03865

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Damtsteegt

Wetsartikelen: art. 107 WvW en art. 361a Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van de cassatiemiddelen

De cassatiemiddelen klagen over (de motivering van) het bewezenverklaarde.

De cassatiemiddelen leiden niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1935

Zaaknummer: 24/01690

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 312 lid 2 onder 2 Sr en art. 283 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de verbeurdverklaring toereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de verbeurdverklaring toereikend gemotiveerd?

Beoordeling van het eerste tot en met het vierde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het vijfde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verbeurdverklaring van twee iPhones.

In aanmerking genomen wat is bewezenverklaard en mede gelet op wat het hof in de bewijsvoering daarover heeft vastgesteld, is het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde met behulp van de twee inbeslaggenomen iPhones is begaan of voorbereid, niet toereikend gemotiveerd. Het hof heeft immers geen vaststellingen gedaan waaruit kan volgen dat deze iPhones zijn gebruikt bij (het voorbereiden van) de bewezenverklaarde feiten.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de verbeurdverklaring van de zwarte iPhone (goednummer PLo600-2019537673-2256588) en de zilveren iPhone (goednummer PLo600-2019537673-2256600);
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak wat betreft die

inbeslaggenomen voorwerpen opnieuw wordt berecht en afgedaan;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1936

Zaaknummer: 24/01752

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 317 lid 3 Sr, art. 312 lid 2 onder 2 Sr, art. 281 lid 1 Sr en art. 33a lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat de auto aan de klager is gaan toebehoren met kennelijk doel de uitwinning van voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen?

Kon de rechtbank oordelen dat de auto aan de klager is gaan toebehoren met kennelijk doel de uitwinning van voorwerpen te bemoeilijken of te verhinderen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat de inbeslaggenomen personenauto aan de klager is gaan toebehoren met het kennelijke doel de uitwinning daarvan te bemoeilijken of te verhinderen.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Noord-Holland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1937

Zaaknummer: 24/02296

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: Kuyp, M.M. M.M. Kuyp en J.L. Baar

Wetsartikelen: art. 94a lid 5 Sv en art. 94a lid 4 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat bij de medewerkers van de kliniek in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen dan wel zwaar lichamelijk letsel zouden kunnen oplopen?

Kon het hof oordelen dat bij de medewerkers van de kliniek in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen dan wel zwaar lichamelijk letsel zouden kunnen oplopen?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring in de zaak met parketnummer 13-333180-22 (zaak B). In het bijzonder klaagt het cassatiemiddel over het oordeel van het hof dat bij de betreffende medewerkers van de Forensisch Psychiatrische Kliniek in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen dan wel zwaar lichamelijk letsel zouden kunnen oplopen.

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte verbleef op 14 december 2022 sinds enkele dagen op basis van een gedwongen rechterlijke machtiging in een Forensisch Psychiatrische Kliniek. Op die dag verbleef de verdachte in de separeerruimte omdat hij een paar dagen daarvoor delen van zijn kamer had vernield. Omdat de verdachte zijn medicatie weigerde, ging een aantal medewerkers van de kliniek, onder wie de [aangever], de separeerruimte in om de verdachte dwangmedicatie toe te dienen. Daarvoor had de verdachte al meerdere bedreigingen geuit dat hij de medewerkers van de kliniek wilde aanvallen en dat hij hen wat aan ging doen, had hij gespuugd door het handboeienluik en had hij zijn urine en ontlasting door de separeerruimte gegooid. Toen de medewerkers van de kliniek de separeerruimte binnengingen, verzette de verdachte zich hevig. De verdachte heeft de aangever daarbij in het gezicht geslagen, onder een oog gekrabd, in de rug getrapt en in een vinger gebeten. Daarbij zei de verdachte: 'ik ga jullie een voor een vermoorden' en 'morgen pak ik jullie allemaal'. De aangever heeft verklaard dat hij zich hierdoor bedreigd voelde omdat hij de verdachte geloofde en de verdachte 'een felle agressieve man' is. De in de

bewezenverklaring bedoelde andere medewerker van de kliniek voelde zich ook bedreigd omdat hij verwachtte dat de bedreigingen waarheid konden worden.

Het hof heeft op grond van deze vaststellingen geoordeeld dat door deze gedragingen van de verdachte bij de aangever en de in de bewezenverklaring bedoelde andere medewerker van de kliniek in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat zij het leven zouden kunnen verliezen dan wel zwaar lichamelijk letsel zouden kunnen oplopen.

Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste opvatting over het begrip 'bedreiging' als bedoeld in artikel 285 Sr en is, mede gelet op de bewijsvoering, niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Opmerking verdient dat deze zaak zich onderscheidt van de, in de toelichting op het cassatiemiddel genoemde, zaak die heeft geleid tot de uitspraak van de Hoge Raad van 24 januari 2023, ECLI:NL:HR:2023:91. In die zaak had het hof – anders dan in de zaak die nu voorligt – de verdachte vrijgesproken van de tenlastegelegde bedreiging. Het hof oordeelde in de omstandigheden van dat geval dat de betreffende verbale bedreiging bij de betrokkenen niet zonder meer in redelijkheid de bedoelde vrees kon doen ontstaan. Het hof had daarbij mede acht geslagen op de omstandigheid dat de verdachte in een psychiatrisch ziekenhuis was opgenomen en dat de bedreigende taal in de context van een emotionele en onregelde geestelijke toestand was geuit. De Hoge Raad verwierp het door het openbaar ministerie ingestelde cassatieberoep tegen de vrijspraak en betrok daarbij dat het betreffende oordeel van het hof was verweven met aan het hof voorbehouden waarderingen van feitelijke aard. Daarbij is ook van belang dat, als het openbaar ministerie in cassatie opkomt tegen een door het hof gegeven vrijspraak, de enkele omstandigheid dat het beschikbare bewijsmateriaal – al dan niet op grond van een andere uitleg van gegevens van feitelijke aard – een bewezenverklaring toelaat, een vrijspraak niet onbegrijpelijk maakt (vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5061).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Omdat de opgelegde maatregel van terbeschikkingstelling met bevel tot verpleging van overheidswege zich naar zijn aard niet voor vermindering leent, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1938

Zaaknummer: 24/00859

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: A.C. Vingerling

Wetsartikelen: art. 285 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wet toezicht trustkantoren (oud) met het verbod op beperkingen op vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

Had het hof de verdachte moeten ontslaan van alle rechtsvervolging wegens onverenigbaarheid van de regeling van artikel 2 Wet toezicht trustkantoren (oud) met het verbod op beperkingen op vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 VWEU?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het verweer dat de verdachte moet worden ontslagen van alle rechtsvervolging, omdat de regeling van artikel 2 lid 3 en 5 van de Wet toezicht trustkantoren (oud) (hierna: Wtt (oud)) onverenigbaar is met artikel 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en daarom buiten werking moet blijven. Het voert aan dat de omstandigheid dat de minister nooit een aanwijzing heeft gegeven als bedoeld in artikel 2 lid 5 Wtt (oud) een ontoelaatbare beperking meebrengt van de vrijheid van dienstverrichting en daardoor in strijd is met het Unierecht.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre en van het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie kan worden afgezien. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/00572, ECLI:NL:HR:2025:1877.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het

recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal merkt de Hoge Raad op dat de verdachte onvoldoende belang heeft bij een ambtshalve beoordeling van de verjaring van het in dagvaarding I tenlastegelegde feit, om de redenen die zijn vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 23/00572, ECLI:NL:HR:2025:1877, met dien verstande dat in deze zaak door het hof aan de verdachte geen straf of maatregel is opgelegd.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de omstandigheid dat de verdachte strafbaar is verklaard maar dat geen straf of maatregel is opgelegd, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1939

Zaaknummer: 23/00557

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: G. van der Wal en A.M. de Koning

Wetsartikelen: art. 2 lid 3 Wtt, art. 56 VWEU en art. 6 lid 1 EVRM